

HOORSPEL, SOAP EN POPCONCERT INEEN

VERGEEF ONS

WAT: toneel

WIE: Toneelgroep Amsterdam, Toneelhuis

REGIE: Guy Cassiers

SPEL: o.a. Eelco Smits, Chris Nietvelt, Steven van Watermeulen

INFO: tga.nl

★★★★☆

Een zwartgallige, maar humoristische soap, uitgevoerd als een hoorspel met de allure van een popconcert. Zo laat de voorstelling *Vergeef ons* van Toneelgroep Amsterdam en Het Toneelhuis zich misschien nog wel het beste omschrijven.

Regisseur Guy Cassiers bewerkte de roman *Vergeef ons* van de Amerikaanse schrijfster A.M. Homes. Hierin zien we hoe een thanksgiving-diner met de familie het startsein blijkt voor een opeenstapeling van ellende. Wanneer hoogleraar en Nixon-specialist Harry Silver in de keuken de

vrouw van zijn broer George kust, volgt de ene catastrofe na de andere voor deze middelmatige grijze muis. Zijn leven lijkt volledig aan diggelen te liggen wanneer zijn vrouw bij hem weg gaat, hij door tragische omstandigheden de verantwoordelijkheid voor de twee kinderen, de hond en de kat van zijn broer krijgt, getroffen wordt door een beroerte en zijn baan verliest. Maar de mens blijkt veerkrachtig.

Wat hem allemaal overkomt, zou in een soap

zeker niet misstaan, al vertelt *Vergeef ons* meer dan alleen het particuliere ellendeverhaal van Harry Silver. Het stuk zegt ook iets over het failliet van onze maatschappij, over het gebrek aan menselijk contact, het schadelijke marktdenken en de afbraak van de verzorgingsstaat.

Wanneer Cassiers voor een realistische aanpak had gekozen, had dat echter nogal pathetisch kunnen uitpakken. Nu laat hij zijn acteurs als ware popzangers achter

Harry (Eelco Smits) begint iets met de hitsige huisvrouw Cheryl (Chris Nietvelt).

FOTO KURT VAN DER ELST

hun microfoons kruipen en hun eigen teksten verrijken met allerlei geluidseffecten via door hen zelf bediende voetpedalen. Daardoor ontstaat er een speels live-hoorspel waarbij Eelco Smits volledig in zijn element lijkt in de rol van Harry. Hoewel het een ware krachttoer moet zijn (Smits is vrijwel de hele tijd op scène), speelt hij hem haast vanzelfsprekend lichtvoetig en naturel. Dat geldt eveneens voor zijn medeacteurs. Het spelplezier druipt ervan af.

Hoewel *Vergeef ons* lang boeiend blijft, wordt het op een gegeven moment toch een opgave om de spanning erin te houden voor het publiek. Tweeënhalf uur zonder pauze blijkt dan net iets te veel gevraagd. Als Cassiers her en der het fileermes had gehanteerd, had de voorstelling zeker nog aan zeggingskracht gewonnen.

Esther Kleuver